

Dr. Dirner Gusztáv – az ember.

Irta: Bérezik Árpád.

Elhagytál minket, drága barátunk, elhagytál férfierőd és tevékenységed teljében – váratlanul. A kegyetlen végzet kiragadott körünkől és szeretetünk gyászával állunk emlékednél!

Vissza-vissza idézzük erőteljes alakodat, mély tűzű tekintetedet, gondolkodó homlokodat, nemes és nagy lelkedet, előkelő lényedet és felsóhajtunk: mért kellett épen neked távoznod, akire még olyan szükség lett volna közéletünkben és társadalmunkban.

Mintaképe voltál az igaz embernek, kinek szíve feltárult mindig, valahányszor emberbaráti, nemzeti és hazafias célról volt szó.

Széles műveltséggel első sorában álltal a harcosoknak, kik bíznak nemzetünk jövőjében s annak boldogulását a szabadság és szabadelvűség útján keresték és keresik.

Tisztelettel voltál múltunk iránt, nem tagadtad meg, de bizalommal néztél jövőnk fejlődése felé.

Vannak, akik a szabadelvűséget összevetesztek a nemzetközi világpolgársággal s elfelejtik, hogy csak annak a nemzetnek van jövője, mely szilárdan és szívósan hagyományai, sajátságai alapján megmarad, anélkül, hogy a nagy világ művelődésének és haladásának eszméi elől elzárkóznék.

Te meg tudtad egyeztetni a magyarságot a modern műveltséggel és nem tántorodtál meg jelszavaktól.

Mert magyar voltál utolsó ízig, példaképe annak a kitűnő fajnak, melylyel szülőfölded – a Szepesség, – a magyarság erejét gazdagította.

Magaddal hoztad a Szepesség szorgalmát, tehetségét, munkaerejét, kitartását és összeolvastottad a magyar faj bátorságával, alkalmazkodásával, kicsinyességtől mentes szabad felfogásával.

Amilyen magyar volt a lényed, olyan jó volt a szíved.

Az élet küzdelmei közt sem ragadt a nemes ércre az irigység salakja. Nagylelkűen segítettél és támogattál mindenkit, akit érdemesnek találtál s elnéző voltál mások gyöngéi és hibái iránt. A szigorúságot csak magaddal szemben gyakoroltad.

Mi, akik, mint barátaid legközelebb álltunk hozzád, becsültük kedélyed melegségét és mélységét s láttuk a keserű tapasztalatok közt néha megsebzett szíved hogyan gyógyult meg a családi kör derűjében, a baráti és gyermeki kör mosolyában.

Szakember voltál a javából, egyoldalúság és szárazság nélkül; a művészet élvezetében fölengedtél és megtaláltad az igazi gyönyörűséget az ember¹ elme legkülönbözőbb műalkotásaiban.

S mindez most egy marék hamu!

S mindez most csak egy emlék!

De hű emlék, mert hűséges volt a te működésed és hűséges a mi emlékezetünk is.